

ΠΩΣ ΠΑΡΑΓΕΤΑΙ Ο ΠΛΟΥΤΟΣ; ΠΩΣ ΣΧΕΤΙΖΕΤΑΙ ΜΕ ΤΟΝ ΕΡΓΑΣΙΜΟ ΧΡΟΝΟ;

Θα έχεις αναρωτηθεί πολλές φορές γιατί ενώ δουλεύεις τόσο πολύ, δε μπορείς να ζήσεις εσύ και η οικογένειά σου όπως αρμόζει στον 21^ο αιώνα. Αναρωτιέσαι μήπως κάνεις κάτι λάθος; Μήπως είσαι η εξαίρεση; Μήπως δεν έχεις κάνει σωστές επιλογές; Μήπως δε διαχειρίζεσαι σωστά τις καταστάσεις; Μήπως είναι το κακό το ριζικό σου;

Τίποτα από τα παραπάνω ΔΕΝ ισχύει! ΔΕΝ είναι δική σου αδυναμία, ιδιαιτερότητα ή λάθος! Για να εντοπίσεις τον λόγο που ζεις έτσι, όπως ζει η πλειοψηφία του λαού μας, χρειάζεται να ψάξεις λίγο βαθύτερα, στην αιτία του προβλήματος.

Το σύνολο του πλούτου που βλέπεις γύρω μας έχει παραχθεί με έναν και μοναδικό τρόπο, με την εργασία. Με την εργασία όλων εμάς, των εργαζομένων αυτής της χώρας. Διάφορα ευφυολογήματα του τύπου ότι ο πλούτος παράγεται δήθεν από «ικανούς» ή «έξυπνους» επενδυτές, από «καλές» ιδέες και άλλα τέτοια είναι κυριολεκτικά μπουρδες... Αρκεί να αναλογιστεί κανείς πόσος πλούτος παράγεται από «έξυπνους» ή «ικανούς» επενδυτές, από «καλές» και «πρωτότυπες» ιδέες χωρίς την εργασία των εργαζομένων. Εύκολη η απάντηση... Μηδέν!



Αντίθετα οι εργαζόμενοι, χωρίς «έξυπνες» ιδέες ή «καλές» επενδύσεις κλπ, με την εργασία μας, μπορούμε να πράξουμε τα πάντα. Αυτό εξάλλου φάνηκε ξεκάθαρα την περίοδο της πανδημίας, όταν σταματήσαμε οι εργαζόμενοι να δουλεύουμε και πάγωσε η παγκόσμια οικονομία. Κανένας «ικανός» ή «έξυπνος» επιχειρηματικός όμιλος, όσο μεγάλες επενδύσεις και κεφάλαια κι αν είχε δεν κατάφερε να λειτουργήσει οποιαδήποτε επιχείρηση χωρίς εμάς!

Εύλογα επομένως προκύπτει το ερώτημα... Πού πηγαίνει όλος αυτός ο πλούτος που παράγουμε με την εργασία μας, αφού δεν τον έχουμε εμείς; Από τον πλούτο που δημιουργούμε, μόνο ένα μέρος επιστρέφει σ' εμάς με τη μορφή της αμοιβής (μισθού, ασφάλισης κ.λπ.) Το υπόλοιπο, που είναι πολλαπλάσιο, το τσεπώνουν νόμιμα οι εργοδότες, το οποίο είναι και το κέρδος τους.



Από το πρώτο μέρος (αμοιβή) πληρώνουμε φόρους, ενοίκιο, λογαριασμούς, το φαί μας και ότι άλλο χρειάζεται για να ζήσουμε. Από το δεύτερο (κέρδος εργοδότη) αυξάνεται η κερδοφορία του εργοδότη που στη συνέχεια θα το ρίξει στην αγορά (επανεπένδυση) για να αποκομίσει ακόμα μεγαλύτερο κέρδος. Πρόκειται δηλαδή στην ουσία για μια νόμιμη κλοπή του κόπου της δουλειάς μας! Έτσι, π.χ. από το σύνολο των ωρών που εργαζόμαστε την ημέρα, μόνο κάποιες λίγες χρειάζονται για να καλύψουν την αμοιβή μας και από τις υπόλοιπες (που είναι πολλαπλάσιες) προκύπτει το κέρδος του εργοδότη. Και όσο περισσότερες είναι οι ώρες του δεύτερου μέρους, τόσο μεγαλύτερο το κέρδος του εργοδότη.

ΤΟ ΑΣΤΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΗΣ ΚΕΡΔΟΦΟΡΙΑΣ ΤΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΚΩΝ ΟΜΙΛΩΝ

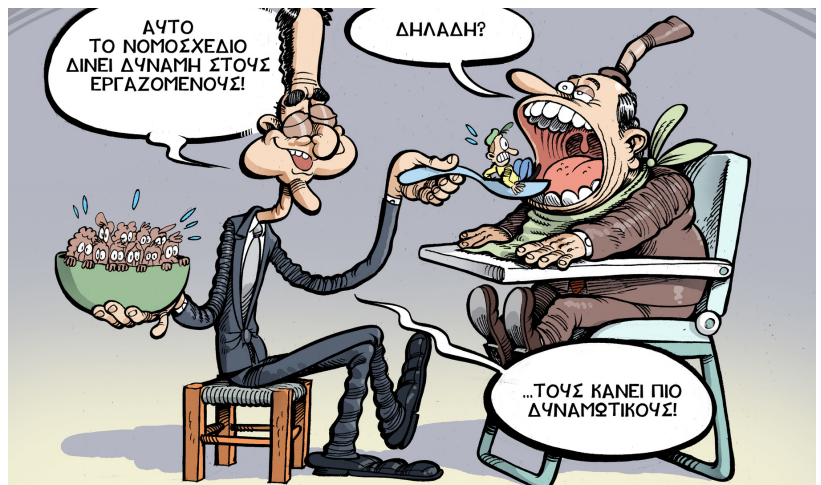
Πώς όμως μια κλοπή είναι νόμιμη; Για να πετύχουν το σκοπό αυτό, οι καπιταλιστές χρειάζονται «εργαλεία» με τα οποία επιβάλουν τα «θέλω» τους. Έτσι, το κεφάλαιο έχει φροντίσει ώστε να οργανώσει το κράτος, το δικό του κράτος, σε όλα τα επίπεδα με τέτοιον τρόπο, που να εξυπηρετεί τις επιδιώξεις του, την αύξηση της κερδοφορίας του.

Βιώνουμε στην καθημερινότητά μας τα αποτελέσματα από την εφαρμογή της στρατηγικής της αύξησης της κερδοφορίας των καπιταλιστών μέσω των αντεργατικών ανατροπών στον χρόνο εργασίας, που επιβλήθηκαν με πολλούς νόμους, από πολλές κυβερνήσεις - δεξιές, σοσιαλδημοκρατικές, συμμαχικές, «εθνικής σωτηρίας», «κοινωνικής σωτηρίας», «αριστερές», συγκυβερνήσεις όλων των προηγούμενων μαζί. Είναι ανατροπές, που βάθυναν την εκμετάλλευση των εργαζομένων με μοναδικό σκοπό να γιγαντωθούν τα κέρδη των λίγων. Οι καπιταλιστές κάνουν συστηματικές παρεμβάσεις με σκοπό την επιβολή ενός «νέου εργασιακού προτύπου» με κυρίαρχο τον ατομισμό και την ατομική διαπραγμάτευση, την ευελιξία, που θα αφήνει πίσω την πλήρη και σταθερή απασχόληση με συγκροτημένα συλλογικά δικαιώματα, που είχαν κατακτηθεί σε έναν πολύ πιο ευνοϊκό συσχετισμό και με την ύπαρξη του σοσιαλισμού (στην ΕΣΣΔ ήδη από το 1929 είχε καθιερωθεί η ημερήσια 7ωρη εργασία, 5 ημέρες την εβδομάδα).

Μπροστά στη κερδοφορία του το κεφάλαιο είναι αδιάτακτο! Έτσι, κράτος και επιχειρηματικοί όμιλοι έχουν συνδιαμορφώσει και εφαρμόζουν πιστά τον ευρωενωσιακό εφιάλτη της διάκρισης του εργάσιμου χρόνου σε «ενεργό» και «ανενεργό», με τον εργαζόμενο να είναι διαθέσιμος όσο γίνεται περισσότερες ώρες και να αμείβεται με τα ελάχιστα, ενώ η κυβέρνηση της ΝΔ ετοιμάζει νέα επίθεση, ώστε να επιτραπεί η 13ωρη απασχόληση στον ίδιο εργοδότη προβάλλοντας αυτήν τη βαρβαρότητα ως αίτημα των εργαζομένων! Ωστόσο, ο χρόνος που επιλέγει η κυβέρνηση της ΝΔ να φέρει σχετικό νομοσχέδιο μόνο τυχαίος δεν είναι. Σχετίζεται με την πολεμική προετοιμασία. Εξάλλου, δεν έχει περάσει καιρός που Ευρωπαίος Επίτροπος ζήτησε τη θεσμοθέτηση της 13ωρης εργασίας, ώστε να «αποδώσουν» οι επενδύσεις στην πολεμική βιομηχανία και η στροφή στην πολεμική οικονομία, ώστε και με αυτόν τον τρόπο να εξυπηρετηθεί η ανταγωνιστικότητα και η αύξηση της κερδοφορίας των ευρωπαϊκών μονοπωλίων έναντι των ανταγωνιστών τους σε ΗΠΑ και Κίνα.

«Μπούσουλας» για τη νέα αυτή επίθεση δεν είναι άλλος από τη βάρβαρη Οδηγία της ΕΕ (2003/88) που προβλέπει ως «μίνιμουμ κατοχύρωση» την ανάπαυση 11 ωρών μέσα στο 24ωρο. Η Οδηγία αυτή εφαρμόζεται μέσα από τη θεσμοθέτηση της 13ωρης δουλειάς, όπως απαιτούν οι εργοδότες, κάτι που όλο και περισσότερο προσεγγίζεται τα τελευταία χρόνια με εργαλεία τη «διευθέτηση», την «παράλληλη απασχόληση», τις περισσότερες και πιο

«φθηνές» υπερωρίες για την εργοδοσία. Έχουν ήδη προηγηθεί, ο νόμος Χατζηδάκη για τη διευθέτηση του εργάσιμου χρόνου (βλέπε απλήρωτες υπερωρίες) και ο νόμος Γεωργιάδη για την απασχόληση σε πολλαπλούς εργοδότες μέχρι και 13 ώρες τη μέρα.



Η ΣΚΛΗΡΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΠΟΥ ΒΙΩΝΕΙ ΣΗΜΕΡΑ Ο ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΣ

Όλα τα παραπάνω διαμορφώνουν το τοπίο της εκμετάλλευσης στους χώρους δουλειάς, που με νόμους όλων των κυβερνήσεων, έχει μετατρέψει σε κανονικότητα κάθε βάρβαρο αίτημα της εργοδοσίας, για να θωρακίζεται η ανταγωνιστικότητα και η κερδοφορία των επιχειρηματικών ομίλων. Μισθοί στα τάρταρα που δεν επαρκούν ούτε για τα απαραίτητα και ένταση της ευελιξίας γονατίζουν τους εργαζόμενους με σοβαρές συνέπειες στην υγεία, στην ασφάλιση, στην ξεκούραση, στον ελεύθερο χρόνο, στην προσωπική και οικογενειακή ζωή, στο μέγιστο των παιδιών, στη μητρότητα.

Αυτήν ακριβώς τη δυστοπία του εκμεταλλευτικού συστήματος οι εργαζόμενοι του νησιού την έχουμε νιώσει στο πετσί μας για τα καλά σε μια σειρά κλάδους, όπως π.χ. στο εμπόριο, αφού εκτός των άλλων, με σχετική απόφαση (2024) της Δημοτικής Αρχής δίνεται η δυνατότητα στα εμπορικά καταστήματα της Κεντρικής Κέρκυρας να λειτουργούν και την Κυριακή, καταργώντας στην πράξη κάθε έννοια σταθερού εργάσιμου χρόνου και ανάπαυσης. Μια απόφαση που έρχεται ως συνέχεια της προηγούμενης απόφασης της «προοδευτικής», τότε, Περιφέρειας Ιονίων Νήσων το 2018 η οποία, νομιμοποίησε την παράταση του ωραρίου λειτουργίας των εμπορικών καταστημάτων, ώστε να δουλεύουμε μέχρι τα μεσάνυχτα!

ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗ ΤΟΥ ΣΤΑΘΕΡΟΥ ΗΜΕΡΗΣΙΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΔΟΥΛΕΙΑΣ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΜΕΙΩΣΗ ΤΩΝ ΩΡΩΝ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΜΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Είναι ξεκάθαρο ότι οι σύγχρονες ανάγκες των εργαζομένων δεν μπορούν να συμφιλιωθούν με τα κέρδη των αφεντικών, αφού το ξήλωμα των δικαιωμάτων και η παράταση και εντατικοποίηση της εργασίας αποτελούν απαραίτητο όρο για την αύξηση της κερδοφορίας τους.

Η πάλη των εργαζομένων όλων των λαϊκών στρωμάτων που πλήττονται από τη βάρβαρη πολιτική των κυβερνήσεων των επιχειρηματικών ομίλων, από τη «δικτατορία των αγορών», τη δικτατορία του κεφαλαίου, πρέπει να στοχεύει την αιτία του προβλήματος, το ίδιο το σύστημα απαιτώντας την ικανοποίηση όλων των σύγχρονων αναγκών μας. Σύγχρονο και αναγκαίο είναι να δώσουμε σήμερα τη μάχη για μείωση του σταθερού ημερήσιου χρόνου εργασίας με 7ωρο - 5ήμερο - 35ωρο, για δημιουργικό ελεύθερο χρόνο, για μόρφωση και πολιτισμό, συμμετοχή στην κοινωνική - πολιτική ζωή, ποιοτικές διακοπές, για νέες κατακτήσεις και δικαιώματα.

Ο λαός έχει τη δύναμη να βρει διέξοδο μέσα με τον συλλογικό οργανωμένο αγώνα του, μέσα στους χώρους δουλειάς, μαζί με τα σωματεία των ταξικών δυνάμεων, με συντονισμό, αλληλεγγύη και τελικά με τη διαμόρφωση μιας μεγάλης κοινωνικής συμμαχίας με τους φορείς των λαϊκών στρωμάτων της πόλης και της υπαίθρου, αγρότες και επαγγελματίες. Μια μεγάλη εργατική - λαϊκή συμμαχία που σε συμπόρευση με το ΚΚΕ θα αμφισβητήσει όλον αυτόν τον φαύλο κύκλο των κρίσεων, των πολέμων και της καπιταλιστικής ανάπτυξης που τα γεννά, που, μέσα από τον αγώνα του, θα δυναμώσει το ρεύμα αμφισβήτησης της κυρίαρχης πολιτικής του κεφαλαίου και του κράτους του.

Μια εργατική - λαϊκή συμμαχία που με την κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής, τον επιστημονικό κεντρικό σχεδιασμό και τον εργατικό έλεγχο, και με κριτήριο την ικανοποίηση των λαϊκών αναγκών και όχι τα κέρδη των καπιταλιστών, θα χτίσει με τη δική της εξουσία μια κοινωνία απαλλαγμένη από την εκμετάλλευση, τον Σοσιαλισμό και σε αυτήν την υπόθεση δεν περισσεύει κανένας μας!